

HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ MÂY TAN MƯA TẠNH

Lúc này, Lăng Hồng Liên nhờ có sẵn “Thiên tâm long tiên thảo” trong cơ thể, chỉ vì kiệt sức nên bị “Kiếm sơn hồng” thâm nhập vào người nhưng không sâu, sau khi hút hết “Địa u vô hồi mang” ra vận công điều tức một lúc thì công lực hồi phục ngay. Thấy nhị ca còn loay hoay bên Tạ Vũ Diệp, nàng bước tới nhật bình “Thiên tâm long tiên thảo” chàng đánh rơi ra bên cạnh, bóp vụn một viên rắc lên vết thương và nhét một viên vào miệng của Vũ Diệp ca ca.

Lát sau, độc chất bị thuốc hút ra hết, Tạ Vũ Diệp mở mắt ra ngồi vận công điều tức.

Bây giờ cuộc chiến giữa quần hùng và bọn võ sư hộ viện trong Tây Xuân Viện vẫn còn tiếp diễn.

Bọn võ sĩ “Cự Linh Giáo” chỉ có hai mươi bốn tên nhưng do Tôn Hồng Duệ tuyển chọn không chỉ làm việc ở Tây Xuân Viện mà còn làm nhiệm vụ chỉ huy các nhóm bảo kê và thu ngân ở các sông bạc, tửu lầu, thương điểm trong tất cả các trấn thành xung quanh khu vực Ngân Xuyên mấy trăm dặm nên chúng đều là những nhân vật giang hồ sừng sỏ được chính Tôn Hồng Duệ chiêu mộ hoặc được điều từ “Cự Linh Giáo” tới, võ công đều rất cao.

Quần hùng chỉ điều động có mười tám người thì bảy người vừa vào Tây Xuân Viện đã nghe tiếng náo động ở biệt lâu nên nhảy tới chi viện cho Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên, số còn lại mười ba người gồm Huệ Phi Đại Sư, “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác, Thiện Vân trưởng lão, phụ tử “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn và Công Tôn Thiên Tứ, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Hoàng Hà Song Quái”, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Tuyết Phong Tam Mỹ” và vị đà chủ Phân đà Cái bang ở Ngân Xuyên “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang.

Những người này tuy đều là nhân vật đứng đầu các phái, võ công rất cao cường nhưng nhân số chỉ bằng một nửa đối phương, lại không thông thuộc địa hình nên muốn tiêu diệt đối phương nhanh chóng không phải là chuyện dễ.

Chỉ là bọn đệ tử “Cự Linh Giáo” sớm đã biết Tổng đàn “Cự Linh Giáo” ở “Cự Linh Giáo” đã bị tiêu diệt hôm trước, mặc dù được Tôn Hồng Duệ tập trung huấn dụ, hứa sẽ biến Tây Xuân Viện thành một căn cứ bất khả xâm phạm, tách rời khỏi “Cự Linh Giáo” để trở thành thế lực có tài chính lớn nhất giang hồ, chúng sẽ được hưởng thụ như vương tôn công tử trong triều.

Những lời hứa đó làm chúng phấn chấn lên rất nhiều nên yên tâm ở lại, nhưng khi nghe tin Tạ Thống lĩnh và quần hùng tấn công Tây Xuân Viện thì niềm tin lập tức lung lay.

Phần lớn tự nhủ:

- Ngay cả ở “Địa Ma Cung” binh hùng tướng mạnh, xưa nay vẫn được coi là bất khả chiến bại, nơi xuất phát điểm của “Cự Linh Giáo” gây ra hàng chục vụ huyết án khắp võ lâm suốt mười mấy năm qua mà nay còn bị Tạ Vũ Diệp Thống lĩnh võ lâm tiêu diệt, huống chi Tây Xuân Viện có nghĩa lý gì?

Nghĩ thế nhiều tên đã vút binh khí chạy trốn ngay khi cuộc đấu nổ ra.

Tuy vậy, không ít tên tin vào lời hứa của Tôn Hồng Duệ mà ra sức cố thủ.

Nhưng bọn này cũng không cầm cự được lâu, khi “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy xuống lầu đi gọi Văn Bằng Trình thì trừ một số tên tâu thoát, bọn còn lại cũng được dẹp tan.

Văn Bằng Trình nghe tiếng giao chiến, biết quần hùng đang đánh dẹp bọn “Cự Linh Giáo” nên vô cùng cao hứng, ra đứng ở hành lang quan sát.

“Bách Diệp Thần Cái” lướt tới gần, cười hỏi:

- Văn lão phản không ngủ được sao?

Văn Bằng Trình nhận ra Doãn Kế Duy, cười nói:

- Nam mô a di đà Phật! trong tình cảnh này mà tiểu lão nhi ngủ được sao? Doãn Bang chủ! Tình hình giải quyết xong rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Xong rồi, còn Tôn Nhị Nương, phải có Văn lão phản tới mới giải quyết được!

Văn Bằng Trình sợ hãi nói:

- yêu nữ đó có võ công cao cường, tiểu lão nhi giải quyết thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười giải thích:

- Mụ hô hoán lên là chúng tôi đến đây chiếm đoạt cơ nghiệp của mụ...

Văn Bằng Trình “À!” một tiếng nói:

- Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! Các vị sợ mang tiếng chứ gì?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Đương nhiên! Ở đây toàn là những nhân vật đứng đầu các phái, làm gì cũng phải đường đường chính chính, không thể để bất cứ ai dị nghị được...

Văn Bằng Trình gật đầu:

- Nếu thế tiểu lão nhi sẽ đi với Bang chủ đến gặp yêu nữ đó, vạch tội lỗi của thị mười năm qua để thị chết mà không oán hận gì được!

hai người cùng nhau đi tới biệt lâu.

Vừa mới vào phòng, Văn Bằng Trình đã quát toáng lên:

- Tôn Hồng Duệ! Ngày xưa người dùng uy lực của “Cự Linh Giáo” uy hiếp lão tiêu đầu “Uy Vũ Tiêu Cự” Tướng Sở Hùng buộc lão thực hiện kế hoạch của người tiếp cận để dần dần thôn tính Tây Xuân Viện, sau khi bức lão phu đưa hết tất cả tay chân của người tới đây thay thế toàn bộ số võ sư hộ viện, cuối cùng người cùng như nữ người hạ độc chết La Tổng quản rồi cho Điền Kiến Hưng thay vào chức vị đó để nắm lấy cơ nghiệp của lão phu.

Tôn Hồng Duệ thản nhiên đáp:

- La Tổng quản bị trúng phong mà chết, làm sao lại vu oan giá họa cho ta và Quỳnh nhi?

Văn Bằng Trình tức giận quát:

- Bây giờ mà người còn dám chối hay sao? Việc đó bị Tề Đại Nương phát hiện, mẹ con người đem bà ấy cầm cố, sai người canh giữ như tù nhân không cho tiếp xúc với ai. Tuy lão phu cũng biết việc này nhưng lão phu cũng bị giam trong biệt viện ngày đêm có kẻ thân tín của người canh giữ nên không làm gì được! Tề đại nương đến nay vẫn còn giữ bằng chứng về mẹ con người sát hại La Tổng quản, người có dám đối chất không?

Tôn Hồng Duệ nói:

- Ta tiếc rằng không sớm giết mẹ già đó đi...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Tôn Hồng Duệ! Rốt cuộc thì người đã thừa nhận?

Tôn Hồng Duệ thở dài nói:

- Việc đã đến nước này, không thừa nhận thì cũng có ích gì đâu?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Như vậy là người chết được tâm phục khẩu phục?

Tôn Hồng Duệ chột quát lên:

- Các người tự nhận mình là danh môn chánh phái mà dùng đông người ám toán từ phía sau. Lão thân không phục!

Thanh Trúc Đạo Nhân hỏi:

- Vậy bây giờ người muốn thế nào?

Tôn Hồng Duệ đáp:

- Ta đòi một trận đấu công bình, nếu bại thì có bị giết cũng không có gì hối tiếc nữa...

Tôn Hồng Duệ, “Bách Diệp Thần Cái” và Lăng Ngọc Thiên Sư đưa mắt nhìn nhau. Trong võ lâm thì ba người này võ công đạ liệt vào hàng tuyệt đỉnh nhưng không ai dám tự tin là đối phó nổi với “Vạn huyết sát công” của Tôn Hồng Duệ.

Nhưng chẳng lẽ thân là cao thủ bạch đạo mà chịu tiếng lấy đông thắng ít, không dám chấp nhận đơn đả độc đấu với một nữ ma đầu?

Vậy thì cuộc thắng vang dội vừa rồi trước “Cự Linh Giáo” còn vẻ vang gì nữa?

Văn Bằng Trình thấy tình cảnh đó cũng hiểu ra ngay cả vị Bang chủ Cái Bang cũng không dám tự tin mình thắng được Tôn Hồng Duệ liền nói:

- Chư vị anh hùng! Hành sự cốt sao mang lại sự yên bình cho bá tánh, câu chuyện lấy đông thắng ít hay đơn đả độc đấu?

Văn lão phản không phải là người trong giang hồ nên không biết quy củ võ lâm, làm sao hiểu được những người như “Bách Diệp Thần Cái”, Thanh Trúc Đạo Nhân, Lăng Ngọc Thiên Sư gây dựng được thanh danh không phải là việc dễ nên người ta coi nó còn lớn hơn sinh mạng của mình?

Bây giờ Tạ Vũ Diệp đã chữa xong độc thương, tuy chưa hoàn toàn bình phục nhưng cũng đã hồi phục được bảy tám phần.

Chàng hiểu hơn ai hết rằng trong khắp võ lâm chủ “Ngô dương thần khí” của mình và “Huyền băng thần công” của Liên muội mới đối phó được với “Vạn huyết sát công” mà thôi.

Khi Văn Bằng Trình vừa nói xong, chẳng liềm bước ra nói:

- Sư tổ! Lãnh Ngọc tiền bối! lão ca ca! Diệp nhi sẽ đấu với ma nữ này!

Thấy sắc mặt chàng vẫn còn tái, Thanh Trúc Đạo Nhân kêu lên:

- Diệp nhi...

nhưng sau đó nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại và trọng trách của Tạ Vũ Diệp đối với thiên hạ võ lâm, lão không nói gì thêm nữa.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Diệp lão đệ! Người con chưa bình phục mà!

Tạ Vũ Diệp rần rỏi đáp:

- Tiểu đệ tự tin sẽ thu phục được ma nữ kia!

Tôn Hồng Duệ nhếch môi cười nhạt hỏi:

- Rất khí khái! Thế nhưng nếu người bại thì sao?

Lăng Hồng Liên đứng lên quát:

- Tôn Hồng Duệ! Nếu Vũ Diệp ca ca bại thì cô nương sẽ lấy mạng người, không phải lo chuyện đó đâu!

Vừa rồi Tôn Hồng Duệ bị thiệt thòi khi đấu chưởng với Lăng Hồng Liên nên sợ nàng cùng Tạ Vũ Diệp liên thủ mình sẽ không thắng nổi nên không dám nhiều lời, gật đầu nói:

- Thôi được, để lão thân giải quyết xong việc với Tạ Vũ Diệp trước rồi sẽ nói chuyện với người sau!

Rồi quay sang Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Tạ Thống lĩnh! Chúng ta nên đấu cách nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Có thể đấu quyền chưởng hoặc binh khí, tùy phương giá để xuất!

Tôn Hồng Duệ gật đầu:

- Tạ đại hiệp quả là người hào sảng, không hổ danh là thống lĩnh võ lâm! Nếu vậy theo ý lão thân thì chúng ta nên chia làm hai giai đoạn, đấu chưởng và binh khí...

Mụ nói như vậy là rất có thâm ý, cho dù mình bại dưới chưởng đối phương thì vẫn còn hy vọng dùng kiếm thuật để thắng, vì đối phương đã thỏa thuận thì dù thắng trận đầu sẽ không bao giờ hạ độc thủ ngay, còn nếu đối phương đã bại dưới “Vạn huyết sát công” thì chắc chắn không thoát mạng để tử kiếm nữa...

Tạ Vũ Diệp còn vận công thêm một vòng, khi đã yên tâm cơ thể sáng khoái, huyết mạch điều hòa mới đứng lên nói:

- Mời phương giá xuất chiêu!

Tôn Hồng Duệ lập tức vận “Vạn huyết sát công” làm hữu chưởng đỏ rần lên rồi bước tới cách đối phương ba bước mới phóng chưởng đánh ra.

Tạ Vũ Diệp vận “Tử phủ thần công” lên tám thành công lực đánh trả lại.

- Bình!

Sau cú tiếp chiêu đầu tiên, Tôn Hồng Duệ bị đẩy lùi một bước, còn Tạ Vũ Diệp vẫn đứng nguyên, nhưng khóe môi rỉ ra một vệt máu.

Lăng Hồng Liên thấy vậy lo lắng hỏi:

- Vũ Diệp ca ca! chàng thấy có sao không?

Tạ Vũ Diệp đưa tay lau mép, biết đó là do mình chưa thể vận công lực lên tới cực hạn thử kiểm tra huyết mạch toàn thân một vòng nữa rồi lắc đầu cười nói:

- Liên muội yên tâm, không sao đâu!

Tôn Hồng Duệ tin chắc công lực đối phương chưa khôi phục, lần này vận “Vạn huyết sát công” vào song chưởng rồi lao tới rất nhanh, thi triển một chiêu “Lực bích hoa sơn” đánh ra.

Tạ Vũ Diệp vẫn tiếp tục vận “Tử phủ thần công” xuất chiêu “đồng tử bái Quan âm” đối địch.

Sau cú tiếp chưởng thứ hai, cả Tôn Hồng Duệ và Tạ Vũ Diệp cũng lùi một bước nhưng chưa ai bị thương.

Lăng Hồng Liên thấy Vũ Diệp ca ca có khả quan hơn thì dần dần yên tâm trở lại.

lần này hai đôi thủ dường như bắt đầu hăng máu, đồng thời xông vào nhau, chưởng đánh ra liên hồi kỳ trận, những người đứng ngoài không nhận rõ chiêu thức, chỉ thấy nhân ảnh loang loáng và từng loạt tiếng nổ phát ra như sấm rền, vừa sáp vào nhau đã tách ra, sau khi bị chưởng lực đánh lui lại lao vào ngay.

Tạ Vũ Diệp càng đánh càng lấy lại sự ổn định, bây giờ chàng không chỉ dùng “Tử phủ thần công” mà kết hợp cả “Ngô dương thần khí” và “Đại tu di thần chỉ”, nên uy lực so với trước hùng mãnh hơn nhiều.

Tôn Hồng Duệ sau một lúc tấn công dồn dập đánh phá phủ đầu tướng thắng được đối phương ngay thì càng lâu, “Vạn huyết sát công” càng giảm bớt uy lực, chiêu thức chậm lại dần, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi:

- Không biết tiểu tử này còn ít tuổi mà lấy đầu ra công lực thâm hậu đến thế?

Qua bảy tám mươi chiêu thì Tạ Vũ Diệp làm ra vẻ như nội lực không tiếp thêm được nữa, chiêu thức đánh ra rời rạc, xuất thủ chậm dần...

Tôn Hồng Duệ mừng rỡ nghĩ thầm:

- Tưởng gì! Thì ra tiểu tử này cũng chỉ bình thường thôi, chẳng qua lúc đầu ráng sức vì sĩ diện, bây giờ thì kiệt sức rồi! Đồ hữu dũng vô mưu! Tôi nay người sẽ bị hủy dưới tay ta thôi!

Nói xong vận “Vạn huyết sát công” tới cực hạn vào song chưởng lao tới quát:

- Tạ Vũ Diệp! Tiếp bổn tọa một chưởng!

Tạ Vũ Diệp đã vận mười thành công lực chờ sẵn, tả chưởng xuất “Tử phủ thần công”, hữu chưởng phát “ngô dương thần công” đánh ra nghênh địch!

- Bình bình!

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa làm ngôi lâu chuyển mình rặng rắc.

Sau khi khói bụi tan đi, mọi người nhìn lại thấy Tạ Vũ Diệp vẫn đứng nguyên chỗ cũ, môi thoáng cười, thần tình vô cùng bình thản.

Tôn Hồng Duệ bị bật lùi bốn năm bước, chân loạng choạng một lúc mới vững, mặt tái mét, khoe môi rỉ máu, tay trái ôm ngực thở phập phồng.

Lăng Hồng Liên thấy Vũ Diệp ca ca đã thắng, bụng mừng rơn, vỗ tay nói:

- Vũ Diệp ca ca! Tốt quá, cứ đánh thêm vài chưởng nữa đi!

Tạ Vũ Diệp nhìn Tôn Hồng Duệ hỏi:

- Tôn Đường chủ! Chúng ta đấu tiếp trận thứ hai thôi chứ? Hay cần phải nghỉ một lúc?

Tôn Hồng Duệ không đáp, nhắm mắt hành công cho khí huyết lưu thông tuần hoàn trở lại mới mở mắt ra, nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ đại hiệp của không hổ danh là bậc chính nhân quân tử, không thừa người ngu mà hạ sát nhân, lão thân rất khâm phục.

Mụ rút từ thắt lưng ra một thanh nhuyễn kiếm mỏng như lá lúa, rộng chỉ ba tấc, dài ba thước tiến lên nói:

- Nào, chúng ta tiếp tục trận thứ hai. Nếu lão thân bại thì mặc cho ngươi xử trí!

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Không giấu gì Tôn Đường chủ, lần này tại hạ sẽ dùng “Vô song kiếm pháp”...

Tôn Hồng Duệ kinh hãi nói:

- Ngươi nó gì? “Vô song kiếm pháp”?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Không sai! Tôn Đường chủ tất quá rành xuất xứ lai lịch của pho kiếm này...

Tôn Hồng Duệ hỏi:

- Ngươi lấy được “Vô song kiếm pháp” ở đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Có một vài chi tiết có lẽ Tôn Đường chủ còn chưa biết... Chính vì pho kiếm này mà lệnh sư huynh “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am đã hủy diệt toàn bộ bản trang để cướp đoạt...

Tôn Hồng Duệ nói:

- Sư huynh ta làm như thế thì có gì sai chứ? Bởi vì “Vô song kiếm kíp” là vật của sư môn...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Thử hỏi Tôn Đường chủ, một vị sư phụ bất mãn và tuyệt vọng vì đệ tử mình, vì không thể hoặc không muốn trục xuất đệ tử khỏi môn đàn nhưng lại rời bỏ đồ đệ mà đi biệt tích, như thế thì tên đệ tử bất nghĩa đó có đáng gọi sư phụ và tiên tổ là sư môn nữa không?

Tôn Hồng Duệ nhíu mày hỏi:

- Tạ đại hiệp đang nói về...

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp:

- Không sai! Tại hạ đang nói về hai vị lệnh sư và lệnh sư tổ, tại hạ dám tin lệnh sư tổ không bao giờ kể ra chuyện này bởi vì đó chẳng phải là chuyện về vang gì...

Tôn Hồng Duệ nhíu mày hỏi:

- Tạ đại hiệp biết gì về chuyện đó?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Theo “Hàn Nguyệt Thần Ni” kể lại thì ngày xưa lệnh tổ “Thảo Sơn Kiếm Khách” là một bậc nghĩa hiệp lừng danh, võ công cái thế nhưng lại ẩn dật hoang sơn, rất ít tiếp xúc với các nhân vật võ lâm...

Tại trường có mấy vị cao niên tiên bối như Thanh Trúc Đạo Nhân, Lãng Ngọc Thiên Sư, “Bách Diệp Thần Cái” trước đây có nghe danh “Thảo Sơn Kiếm Khách” nhưng vị đó là người thế nào, cuối đời phiêu bạt đi đâu, sống chết thế nào thì không ai biết cả nên bây giờ Tạ Vũ Diệp kể lại lời của “Hàn Nguyệt Thần Ni” thì chăm chú lắng nghe.

Tạ Vũ Diệp kể tiếp:

- Khi “Thảo Sơn Kiếm Khách” đã gần trăm tuổi, vì sợ võ công mình bị thất truyền không ai nối dõi, “Thảo Sơn Kiếm Khách” mới quyết tâm đi tìm truyền nhân, cuối cùng tìm được hai người...

Tôn Hồng Duệ hỏi:

- Chính là gia sư Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân, đúng không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Không sai! Chỉ là hai vị đó đái nghệ bá sư, trước đó đã luyện “Vạn huyết sát công”...

Thanh Trúc Đạo Nhân công phẫn nói:

- Đái nghệ bá sư là điều tối kỵ trong giang hồ, làm sao “Thảo Sơn Kiếm Khách” vẫn thu nhận chứ?

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Sư tổ! Diệp nhi vừa nói là “Thảo Sơn Kiếm Khách” tức ẩn thâm sơn, rất ít tiếp xúc với đồng đạo võ lâm, hơn nữa Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân đái nghệ bá sư là có ý đồ, làm sao mà nhận mình đã biết võ nghệ được!

Lãng Ngọc Thiên Sư gật đầu nói:

- Không sai! “Thảo Sơn Kiếm Khách” là nhân vật nghĩa hiệp ghét ác như cừu, chỉ cần biết hai tên ma đầu kia luyện “vạn huyết sát công” là thứ công phu tà ma ngoại đạo, uống máu người vô tội để luyện công thì giết đi còn chưa xứng, có đâu còn nhận vào sư môn?

Thanh Trúc Đạo Nhân hỏi:

- Diệp nhi, rồi sau đó thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Sau đó có lần “Thảo Sơn Kiếm Khách” hạ sơn đi thăm bằng hữu cuối cùng rồi cũng biết được sự thật, bởi vì Hoàng Hạc Chân Nhân và Phi Vân Đạo Nhân lúc đó đã là hai tên đại ma đầu ác danh khắp thiên hạ võ lâm, “Vạn huyết sát công” đã luyện được bảy tám thành.

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Sau đó “Thảo Sơn Kiếm Khách” xử lý thế nào? Có giết hai tên ma đầu kia không?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu:

- Theo lời “Hàn Nguyệt Thần Ni” thì Hoàng Hạc Chân Nhân và Phi Vân Đại Nhân vì muốn học thành thần công cái thế của “Thảo Sơn Kiếm Khách” là nhằm mục đích bá chủ võ lâm nên một mặt tìm cách lấy lòng “Thảo Sơn Kiếm Khách” để đạt mục đích, mặt khác ra sức giấu kín lai lịch hành tung của mình. Do đó giữa sư đồ dần dần hình thành mối quan hệ khá mật thiết, làm sao “Thảo Sơn Kiếm Khách” có thể hạ thủ đồ đệ do chính mình dày công dạy dỗ?

Thế nhưng việc nhận tặc làm đồ đã giày vò lương tâm “Thảo Sơn Kiếm Khách”, cuối cùng lão tìm ra giải pháp là tìm cơ tránh xa hai tên đồ đệ ác bá đến một nơi hoàn toàn bí ẩn tu luyện võ công thượng thặng, sau đó hệ thống tất cả các loại thần công võ học của mình chép thành hai quyển gọi là quyển thượng và quyển hạ để vào hai chiếc hộp sắt để ở hai chỗ khác nhau với ý đồ là không muốn một người luyện thành tất cả thần công và võ học của mình để nảy sinh ý đồ ngông cuồng bá chủ võ lâm, hy vọng trời sẽ trao võ công đó vào tay hiền tài để phụng sự cho võ lâm, coi đó là cách chuộc lại lỗi lầm cho mình.

Lãng Ngọc Thiên Sư hỏi:

- Chẳng lẽ hai tặc nhân không đi tìm sư phụ của chúng?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Phi Vân Đại Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân là hạng ma đầu nham hiểm, có đâu lại không biết “Thảo Sơn Kiếm Khách” bỏ đi mất lại không có nguyên do? Chúng biết sau này “Thảo Sơn Kiếm Khách” nghi ngờ mình nên không chịu dốc lòng truyền thụ võ công nữa, chúng đã ở lâu với sư phụ nên biết tính tình “Thảo Sơn Kiếm Khách” nay tuổi đã cao mà thất vọng với mình mà không muốn võ công mất đi ắt đến một nơi nào đó chép lại võ công lưu truyền cho hậu thế...

Lãng Ngọc Thiên Sư lại hỏi:

- Không sai! Vì mưu đồ bá chủ võ lâm nên chúng quyết tâm dốc sức tìm kiếm, nhưng rốt cuộc chúng có tìm ra được không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- theo lời “Hàn Nguyệt Thần Ni” thì chúng bỏ công tìm kiếm rất nhiều năm, cho đến khi “Thảo Sơn Kiếm Khách” đã chết thì cuối cùng chúng mới phát hiện

ra một chiếc hộp sắt giấu trong một hốc bí mật dưới bệ thờ trong chính “Hàn Nguyệt Am”...

Thanh Trúc Đạo Nhân vội hỏi:

- Kết thúc thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tuy là sư huynh đệ đồng môn nhưng khi trông thấy “Vô song kiếm kíp” là võ công cái thế thì không ai chịu nhường ai, ra sức tranh đoạt, rốt cuộc Hoàng Hạc Chân Nhân bị Phi Vân Đại Nhân xuất một chiêu “Vạn huyết sát công” đánh chết, nhưng trước khi chết hắn còn kịp phóng ra một mũi phi đao xuyên qua ngực Phi Vân Đại Nhân...

Lãng Ngọc Thiên Sư thở phào một hơi nói:

- Như thế chúng tìm thấy “vô song kiếm kíp” nhưng lại không ai đoạt được?

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp:

- Vâng! Như trên đã nói, “Thảo Sơn Kiếm Khách” chép võ công của mình thành hai cuốn là quyển thượng và quyển hạ, quyển thượng là “Vô song kiếm kíp”, gồm “Ngô Dương Thần khí” và “Vô song kiếm pháp”, còn quyển hạ gồm “Cửu u âm khí” và “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm”.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười nói:

- Hô Hô! Vậy là cả Diệp lão đệ và Liên muội muội đều là truyền nhân của “Thảo Sơn Kiếm Khách”, một người luyện thành “Ngô dương thần khí” và “Vô viêm ngô dương kiếm pháp”, còn người kia luyện thành “Cửu u âm khí” và “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm”, như thế làm sao không trở thành phu thê được? Quả là thiên ý!

Tôn Hồng Duệ chột cười khanh khách nói:

- Nếu vậy thì chúng ta bây giờ là sư thư đệ đồng môn, còn động thủ quá chiêu làm gì nữa.

Lãng Hồng Liên nghe Tôn Hồng Duệ nói câu ấy thì máu sôi lên, rút kiếm nhẩy vào trước mặt thì quát:

- Sư thư đệ đồng môn? Ai là sư đệ của ngươi? Hai tên độc vật sư phụ của ngươi Hoàng Hạc Chân Nhân và Phi Vân Đại Nhân là sư huynh đệ chỉ vì một pho bí kíp mà tàn sát lẫn nhau. Cũng vì “Vô song kiếm kíp” mà “Cự Linh Giáo” các ngươi đã sai thuộc hạ đến hủy diệt Tạ gia trang của Vũ Diệp ca ca, tàn hủy Cùng Lai phái chúng ta, không tiếc hạ độc thủ đối với gia phụ gia mẫu và hàng chục người khác... Bỏ cô nương đã thề gặp một tên ác đồ trong “Cự Linh Giáo” thì giết một tên, gặp một trăm tên giết đủ năm chục.

Nàng hơi ngừng lại, giọng đanh sắt như thép rít lên:

- Ác phụ! Người đã từng gây bao nhiêu tội ác đối với thiên hạ võ lâm, đối với Tây Xuân Viện? Trời đê gia sư và Vũ Diệp ca ca chính là thể theo ý nguyện của “Thảo Sơn Kiếm Khách” tiêu diệt bọn hung đồ các người, giải thoát võ lâm khỏi họa kiếp ngàn đời bất phục! Xem kiếm!

Nói xong thi triển một chiêu “Trường Giang khởi lãng” trong “Vô song kiếm pháp” tấn công.

Tôn Hồng Duệ không biết làm sao được, đành xuất kiếm tự vệ, một chiêu “Kiếm huyết thần lôi” đâm tới tiêu phúc đối phương.

Hai người vừa xuất thủ, sau chiêu đầu tiên xong dạt ra một chút, sau đó lao vào quần lấy nhau như đôi ác thú.

Vừa mới xuất kiếm, Lăng Hồng Liên đã thi triển “Vô song kiếm pháp”, dốc tận bản lĩnh và mọi kỹ chiêu di thức, hạ thủ không chút lưu tình!

Tôn Hồng Duệ vừa nghe nói “Vô song kiếm kíp” thì bụng đã sợ, thấy kiếm chiêu đánh ra liên hồi kỳ trận, hết chiêu này đến chiêu kia như mây trôi nước chảy thì bụng càng run, chỉ mới qua bốn năm chiêu đã hoàn toàn rơi và thể bị động.

Tuy vậy, ma nữ luyện là “Huyết kiếm chấn cửu thiên” cũng được coi là võ lâm nhất tuyệt, nên tuy công lực cao, kiếm pháp tinh diệu kỳ ảo hơn nhiều nhưng trong một vài chục chiêu, Lăng Hồng Liên vẫn chưa thể làm gì được đối thủ.

Thanh Trúc Đạo Nhân đứng ngoài mở to mắt nhìn cặp đấu, ngoảnh sang Lăng Ngọc Thiên Sư cười nói:

- Người ta nói “Sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước, ở giang hồ tiền nhân nhường hậu nhân” quả không sai! Bây giờ là lúc chúng ta nên lãng tích giang hồ nhường quyền quản lý võ lâm cho lớp trẻ rồi! trong võ lâm đã có những người kiệt xuất như đồ đệ của người là giường cột thì không còn đáng lo gì nữa!

Bấy giờ, cuộc chiến giữa hai đối thủ đã qua ngoài bốn mươi chiêu, Lăng Hồng Liên càng đánh càng hung mãnh.

Sau khi Tôn Hồng Duệ phát một chiêu “Hắc hổ đào tâm” đâm tới ngực đối thủ, Lăng Hồng Liên hét to một tiếng bảo kiếm chọt hóa ngàn ánh hào quang...

Tôn Hồng Duệ thấy vậy thất kinh muốn lùi về nhưng không kịp đành đứng ngây ra chịu trận!

“Keng! Keng...”

“Keng keng keng...”

Một loạt âm thanh chát chúa phát ra làm những người đứng trong phòng điếc đặc cả lỗ nhĩ cũng với những quãng lửa chói lòa bùng lên, thanh kiếm của Tôn Hồng Duệ bị chém đứt từng tấc, từng tấc một bay đi, cuối cùng chỉ còn lại tro

chuôi, không biết nên phản ứng thế nào, cứ đứng ngây người nhìn đối phương...

Lăng Hồng Liên quát lên:

- Tiện nhân nộp mạng!

Sau cùng lại là một chiêu “Bích huyết tam tàn”, chiêu sát thủ cử thế vô địch!

Tiếng rú của Tôn Hồng Duệ vừa phát ra thì đầu bị chém bay khỏi cổ, lăn lộn lóc tới tận góc phòng, máu từ cổ họng phun ra một vòi cao đến hai ba thước, sau đó thi thể không đầu mới từ từ đổ xuống!

Lúc này “Hồng Mẫu Đơn” tuyệt khí đã lâu, Mỹ Diễm Quỳnh vẫn không cử động được đưa mắt thất thần nhìn thi thể nghĩa mẫu.

Thị biết mình số phận mình sắp sửa được định đoạt.

“Bách Diệp Thần Cái” bước lên nhìn thẳng vào mặt thị nói:

- Mỹ Diễm Quỳnh! Tạ thống lĩnh đã tha mạng ngươi một lần, thế mà không chịu tỉnh ngộ lại còn muốn lấy oán báo ân, lừa Tạ Thống lĩnh đến đây dùng độc chết và phục binh ám hại... Tha ngươi rồi cũng sẽ trở thành hạng tàn độc như cha mẹ ngươi thôi...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Lão ca ca! Dù sao thì nữ nhân này cũng chưa có tội ác gì đối với giang hồ, cứ phế võ công rồi tha cho thị đi...

Nói xong bước đến giải khai huyết đạo cho Mỹ Diễm Quỳnh.

Thiếu nữ được giải huyết, đứng lên, đăm đăm nhìn thi thể Tôn Hồng Duệ một lúc rồi chột giương cặp mắt thù hận nhìn Tạ Vũ Diệp quát:

- Tạ Vũ Diệp! Ngươi giết cha mẹ ruột và nghĩa mẫu cô nương, với ta là kẻ thù bất cộng đái thiên! Cô nương không cần nhận ân tứ của ngươi, sau khi chết, ta sẽ trở thành quỷ đến lấy mạng ngươi báo thù!

Dứt lời vung chưởng nhằm Thiên linh cái mình đánh xuống.

“Bốp” một tiếng khô khan, đầu Mỹ Diễm Quỳnh bị đánh vỡ, cả thân hình từ từ đổ xuống nằm bên cạnh cái xác không đầu của Tôn Hồng Duệ.

Lăng Ngọc Thiên Sư buông tiếng thở dài, niệm Phật hiệu nói:

- A Di Đà Phật! Đúng là ác phụ sinh ác tử... Những người hạng như thế dù có sống cũng chỉ gây họa cho võ lâm thôi...

Văn lão phản hôm nay tựa hồ trẻ ra mười tuổi, miệng cười hớn hở nói:

- Tiểu lão nhi tuy không phải là người trong võ lâm nhưng hôm nay đã biết thế nào là đạo nghĩa giang hồ. Nhờ lòng trọng nghĩa và đức hy sinh tận tụy vì bá tính của Tạ Thống lĩnh và tất cả các vị, gia đình tiểu lão nhi nói riêng và bá tính Ngân Xuyên nói chung từ đây vĩnh viễn thoát khỏi sự đô hộ áp bức của

“Cự Linh Giáo”. Bây giờ đã khuya, ngày mai tiểu lão sẽ tổ chức đại tiệc trân trọng kính mời tất cả những vị anh hùng hiệp sĩ các phái từng tham gia vào cuộc đấu sinh tử với “Cự Linh Giáo” ở “Địa Ma Cung” tới đây cho tiểu lão nhi được tận tình chiêu đãi để tỏ lòng tri ân.

“Bách Diệp Thần Cái” cất tiếng cười “hô hô” nói:

- Đa tạ lòng hào sảng của Văn lão nhân! Lão hóa tử đã bàn với Lăng Ngọc Thiên Sư và Thanh Trúc tiên rồi. Nếu được Diệp lão đệ và Liên muội muội đồng ý, không chừng ngày mai nhân dịp có mặt đông đủ bằng hữu các môn phái trong giang hồ, nhờ Văn lão nhân tổ chức hôn lễ cho hai người, không biết Văn lão nhân có sợ tốn kém quá không?

Văn Bằng Trình nghe thế thì cười tít mắt hưởng ứng ngay:

- Có gì mà tốn kém? Tạ Thông lĩnh và chư vị vừa đoạt lại tài sản cho tiểu lão nhi, nay bỏ ra vài ngàn lạng mà còn tiếc thì còn xứng đáng làm người gì nữa?

Lão hơi ngưng lời lại, giơ tay phẩy ngoay ngoáy nói tiếp:

- Thôi, thôi..., bây giờ trời đã khuya, trước hết tiểu lão nhi xin trân trọng mời tất cả chư vị ở lại tộ phủ nghỉ ngơi, rồi còn chuẩn bị đại sự cho ngày mai!

Mọi người nghe vậy ai cũng vui vẻ nhận lời.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy kéo Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên lại đi chậm phía sau, cười “hô hô” nói:

- Diệp lão đệ! Liên muội muội! Bây giờ lão ca ca đi gọi người dọn dẹp hiện trường sạch sẽ. Các người hãy nghỉ ngơi cho tốt nha! Lấy sức để ngày mai bái thiên bái địa đấy!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên ngượng ngịu nhìn nhau, nhưng trong ánh mắt đều lộ một nụ cười đầy sung sướng và mãn nguyện.

Lăng Hồng Liên chợt nhớ lại mấy câu mình nghĩ khi chuẩn bị phát một chương vô vọng cuối cùng để bảo vệ Vũ Diệp ca ca, mặt chợt đỏ bừng lên vội thâu ánh mắt lại, hai chân đi lú rú đá vào chùng như xiêu vẹo muốn ngã...

Tạ Vũ Diệp vội ghé người đỡ lấy thân hình mềm mại đầy hương trinh của nàng, trong lòng trào dâng lên một cảm xúc thương yêu hạnh phúc khó tả.

HẾT